

1. søndag i advent

Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

Herrens ånd er over mig,

fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger

og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed,

for at udråbe et nådeår fra Herren.

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syrereren Na'aman.«

Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Luk. 4,16-30

Et nådeår fra Herren

MOGENS G JENSEN

Tanken

Det er Jesu første offentlige prædiken. Ovenikøbet holder han den i den by, han er vokset op i, Nazaret. Hvad mon han vil sige? Godt budskab til fattige er hans udsagn. Ordet fattig har en omfattende betydning. Det betegner ikke blot de økonomisk fattige, men i lige så høj grad de åndeligt fattige. Vi kan oversætte de fattige med de små. Dem der er blevet de små i livet. Jesus udråber et nådeår fra Herren, dvs. han giver amnesti til alle fattige og skyldige. I Det Gamle Testamente beskrives en ordning, som kaldes jubelåret. Det fandt sted hvert 50. år. Her skulle alt i landet nulstilles, og alle fanger gives fri. Alle, der var solgt som slaver, skulle frigives. Og havde man solgt sin families jord og gård, skulle den tilbageføres. Jubelåret skulle minde israelitterne om, at ingen kunne eje et andet menneske, for alle tilhører alene Gud. Disse smukke tanker, mener man, er dog aldrig realiseret i virkeligheden. Men profeten Esajas griber fat i denne tanke, når han skal forkynde om Messias.

Advent er tiden, hvor vi forbereder os til jul. Teksterne kredser dels om opfyldelsen af Guds løfter om at sende en frelser, dels Guds løfter om, at Jesus vil komme igen.

Troen

‘I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse,’ siger Jesus. Der er ikke noget at sige til, at folk i Nazaret bliver forargede. For hvad er det dog for noget at sige? At fanger får deres frihed igen, at undertrykte skal blive frie, og at blinde skal få deres syn igen? Det kan da ikke passe. For der er jo ikke sket noget særligt.

Nej, tilsyneladende ikke. Men Jesus siger, at Messias, som de venter på, allerede nu er kommet nær ved ham, Jesus, som de har kendt som barn i Nazaret. Han, Jesus, tænder nu et håb.

Missionsteologen Leslie Newbegin fortæller fra sine år som missionær i Indien: ‘Når vi skulle til en fjern landsby, startede vi meget tidligt om morgenen for ikke at skulle gå i dagens hede. Somme tider begyndte vi i tæt mørke. Måske gik vi imod vest så, at der slet intet lys var på himlen, og alt var mørke. Mens vi går, kommer en gruppe henimod os. Der er et svagt lys på deres ansigter. Hvis vi standser og spørger dem: ‘Hvor kommer det lys fra?’ vil de ganske enkelt bede os vende omkring og se mod øst. En ny dag bryder frem, og lyset, vi lige så, var blot det svage genskin på deres ansigter, mens de gik i retning mod lyset. De ejede ikke lyset. Det var et lys, som blev givet dem.’

‘Kirken,’ fortsætter han ‘er det samfund, som allerede har fået givet den første glød af den nye dags lys, mens den går den modsatte vej af flertallet og vender

ansigtet ikke fra liv til død, men fra død til liv.’ Sådan skal vi forstå Jesu ord i dag. ‘I dag er dette skriftord gået i opfyldelse.’ Det er som en solopgang. Solopgangen fra det høje har besøgt os.

Jamen hvordan kan vi se det?’ spørger vi. Og svaret, som Jesus giver, er: ‘Omvend jer.’ Vend jer om imod mig, tro på mig og lad være med at forarges og stirre jer blinde ud i mørket og alle de truende katastrofer eller dit eget formørkede sind, men vend dig imod Gud og lad ham skinne på dig.

Så længe jeg kan huske, har Jesus været en konstant del af mit liv. Jeg er så at sige vokset op med Jesus. Jeg har altid været vant til at bede, gå i kirke og i søndagsskole, læse i bibelen og gå til møde i missionshuset. Disse gode vaner har jeg tilfælles med Jesus. ‘På sabbatten gik han efter sin sædvane ind i synagogen.’ Noget han sikkert har lært i sin barndom. Men for os, som er vokset op sammen med Jesus, er der også en udfordring her. Ligesom hans bysbørn synes, at de har en fortrinsret til Guds nåde frem for de to hedenske personer (enken i Sarepta og Na’aman), som Jesus nævner, synes vi måske også, at vi med vores pæne liv, vores bibellæsning og kirkegang har nogle fortrin frem for andre mennesker. Jeg ved godt, at ingen af disse gode vaner giver mig et fortrin hos Gud. Men jeg kender bestemt godt tanken om, at sådan som jeg lever mit liv, så må Gud da synes bedre om mig end ham og hende, som aldrig kunne drømme om at sætte sine ben i kirken. Uanset om jeg er vokset op sammen med Jesus, eller jeg har lært ham at kende senere i livet, gælder det, at det alene er hans nåde, der frelser mig. Intet andet kan bære mig igennem livet og døden end hans udråbelse af et nådeår fra Herren. Derfor skal jeg holde fast ved mine gode vaner, for kun ved at gå i kirke hører jeg om det nådeår, som Gud har udråbt gennem Jesus.

‘I dag er dette skriftord gået i opfyldelse’, siger Jesus. I dag og ikke i morgen eller en gang ude i fremtiden. Så snart det hedder engang, er det ikke Jesu glædesbudskab, der lyder. For engang betyder nemlig, engang, når jeg har fået taget mig sammen, har forbedret mig og er blevet et bedre menneske, så kan jeg måske regne med Jesu glædesbudskab. Enhver kan høre, at med ordet engang forsvinder glædesbudskabet op i den blå luft og bliver til ingenting. I dag, midt i de mange uløste problemer jeg står i, i dag, mens min fattigdom stadig er dyb, i dag, til trods for alt det jeg mangler i at være god og from. Det er i dag, der forkyndes glædesbudskab for fattige. Må dette nye kirkeår blive et nådeår fra Herren.

Udfordringen

Hvad betyder det konkret for dig og for din oplevelse af at begynde på et nyt kirkeår, at Jesus siger: 'I dag er dette skriftord gået i opfyldelse'?